

Sygn. akt II CKU 110/97

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 1997 roku

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - T.Żyznowski

Sędziowie: SN - S.Dąbrowski (spraw.)

SN - M.Wysocka

Protokolant: B.Gruszka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej - W.Bryndy

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 1997 r.

na rozprawie sprawy z powództwa J. D.

przeciwko M. B., X. B. i H. W.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym

na skutek kasacji Ministra Sprawiedliwości - nr S/C VII C [...]

od wyroku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 6 grudnia 1993 r., sygn. akt I C [...]

oddala kasację.

U Z A S A D N I E N I E

J. D. wystąpiła z powództwem przeciwko M. B., X. B. i H. W. o uzgodnienie treści ksiąg wieczystych Nr [...] i Nr [...] prowadzonych przez Sąd Rejonowy w Ł. z rzeczywistym stanem prawnym przez ustalenie prawidłowej powierzchni działki położonej przy ul. Z. [...] w Ł..

Sąd Rejonowy w Ł. wyrokiem z dnia 6 grudnia 1993 r. nakazał wpisać w dziale I księgi wieczystej Kw Nr [...] i w dziale I księgi wieczystej Kw Nr [...] prowadzonych przez Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Ł. w łamie 6 tych ksiąg zamiast dotychczasowej powierzchni 4a 20,2 m² powierzchnię 0,1257 ha. Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia w zwykłym trybie i nie zostało sporządzone jego pisemne uzasadnienie.

Od powyższego wyroku Minister Sprawiedliwości złożył kasację opartą na podstawie art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189). Zarzucając rażące naruszenie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. Nr 19, poz. 147 ze zm.) oraz naruszenie interesu Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do przepisu art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. Nr 19, poz. 147 ze zm.) w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nie istniejącego

obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności. Zgodzić się trzeba, że nie jest usunięciem niezgodności w rozumieniu art. 10 sprostowanie powierzchni nieruchomości w dziale I księgi wieczystej, gdyż określenie powierzchni w dziale I służy tylko oznaczeniu nieruchomości (art. 25 ust. 1 pkt 1 ustawy o księgach wieczystych i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 marca 1992 r. w sprawie wykonania przepisów ustawy o księgach wieczystych i hipotece wykonania przepisów ustawy o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. Nr 29, poz. 128). Wpis powierzchni gruntu w części „oznaczenie nieruchomości” działu I księgi wieczystej nie jest objęty domniemaniem prawdziwości z art. 3, ani nie jest chroniony rękojmą wiary publicznej ksiąg wieczystych. W razie niezgodności tego z danymi z ewidencji gruntów sprostowanie winno nastąpić w postępowaniu wieczystoksięgowym na podstawie art. 27 i art. 57 ust. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Sprostowanie oznaczenia nieruchomości dokonane w niewłaściwym trybie niewątpliwie narusza prawo. Stwierdzenie naruszenia prawa nie jest jednak przesłanką wystarczającą do uwzględnienia kasacji wniesionej na podstawie art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. (Dz.U. Nr 43, poz. 189). Stosownie do tego przepisu kasacja winna być wniesiona na podstawach i w terminach, które były przewidziane dla rewizji nadzwyczajnej.

W myśl art. 421 § 2 k.p.c. rewizja nadzwyczajna złożona po upływie sześciu miesięcy od uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku podlegała oddaleniu, chyba że orzeczenie to naruszało interes Rzeczypospolitej Polskiej. W niniejszej sprawie kasację wniesiono po upływie ponad trzech lat od uprawomocnienia się orzeczenia.

Biorąc pod uwagę, że w kasacji nie zarzuca się merytorycznej wadliwości orzeczenia, a tylko niewłaściwy tryb postępowania, że gdyby w przyszłości okazało się, iż określona w orzeczeniu, powierzchnia nie jest prawidłowa, wpis

będzie mógł zostać sprostowany, to nie można zgodzić się, że zaskarżone orzeczenie narusza interes Rzeczypospolitej Polskiej.

W uzasadnieniu kasacji podniesiono także, że nakazanie wpisania w dwóch różnych księgach wieczystych dwóch identycznych nieruchomości, w przypadku wykonania orzeczenia doprowadziłoby do sytuacji w której dla jednej nieruchomości prowadzone byłyby duże księgi wieczyste. Należy zauważyć, że sprzeczny z prawem stan, w którym dla tej samej nieruchomości prowadzone są dwie księgi wieczyste, jest niezależny od zaskarżonego kasacją orzeczenia, jego uchylenie i oddalenie powództwa nie spowodowałoby zamknięcia jednej z ksiąg wieczystych, a tylko powrót do poprzedniego oznaczenia powierzchni nieruchomości w obu księgach.

Wobec niestwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie narusza interes Rzeczypospolitej Polskiej Sąd Najwyższy na mocy art. 393¹² k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

aw

er